

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 71.396 van 29 januari 1998
in de zaak A. 74.876/VII-15.642.**

In zake : Renaat CLAESSENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Renaat CLAESSENS op 4 juli 1997 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling van 30 april 1997 houdende opheffing van de beslissing van de bestendige deputatie van Oost-Vlaanderen van 24 november 1994 waarbij aan verzoeker de vergunning wordt verleend tot exploitatie van een varkensbedrijf aan de Denstraat te Dendermonde-Grembergen;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 oktober 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 november 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten J. GHYSELS en E. EMPEREUR, die verschijnen voor verzoeker, en van Advocaat I. LAUREYS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak de volgende zijn :

1.1. Door een aktename van 14 oktober 1977 en na een overname van zijn vaders bedrijf beschikt verzoeker over een vergunning voor 60 zeugen en 15 stuks rundvee aan de Donkstraat 11 te Moerzeke.

1.2. Bij besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 12 november 1992 verkrijgt verzoeker een milieuvergunning voor de exploitatie van een inrichting gelegen te Dendermonde-Grembergen aan de Denstraat en omvattende een kweekvarkensstal voor 150 zeugen en 100 opfokzeugen, een mestvarkensstal voor 100 dieren, een mestopslag voor 3122 m³, een opslag voor 40 m³ veevoeders en een

ondergrondse stookolietank van 5000 liter. In beroep, door een ministerieel besluit van 4 maart 1993 wordt de milieuvergunning evenwel geweigerd en tegen dit weigeringsbesluit worden een vordering tot schorsing en een annulatieberoep ingesteld bij de Raad van State (nr. G.A. 53.157/VII-12.075). Het schorsingsverzoek wordt verworpen met het tussenarrest nr. 44.770 van 28 oktober 1993 wegens het niet aangetoond zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

1.3. Op 19 juli 1994 dient verzoeker opnieuw een milieuvergunningsaanvraag voor een varkensbedrijf in bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen. Op 24 november 1994 verleent de bestendige deputatie aan verzoeker een milieuvergunning voor een termijn van twintig jaar om aan de Denstraat te Dendermonde een varkensbedrijf te exploiteren omvattende :

- een zeugenstal voor 150 zeugen en 100 opfokzeugen en een mestvarkensstal voor 1100 mestvarkens;
- opslag van 5000 l mazout in een dubbelwandige ondergrondse houder;
- opslag van 1282 m³ + 1840 m³ mengmest in mestkelders.

1.4. Tegen het vergunningsbesluit van 24 november 1994 van de bestendige deputatie worden drie administratieve beroepen ingesteld :

- op 15 december 1994 (ontvangen op 16 december) door de administratie gezondheidszorg. Dit beroepschrift wordt met een aangetekende brief van 19 december 1994 aan verzoeker betekend;
- op 21 december 1994 (ontvangen op 22 december). Dit beroepschrift wordt met een aangetekende brief van 23 december 1994 aan verzoeker betekend;
- op 22 december 1994 (ontvangen op 23 december 1994). Dit beroepschrift wordt eveneens met een aangetekende brief van 23 december 1994 aan verzoeker betekend.

1.5. Met een ministerieel besluit van 10 mei 1995 wordt het deputatiebesluit van 24 november 1994 opgeheven en wordt de gevraagde vergunning geweigerd. Met het arrest nr. 57.585 van 18 januari 1996 wordt dat besluit geschorst en met het arrest nr. 63.326 van 28 november 1996 vernietigd.

1.6. Uit de aanhef van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij voornoemd arrest heeft ontvangen op 6 december 1996.

1.7. Met een aangetekend schrijven van 12 december 1996 wordt verzoeker in kennis gesteld van een beroep dat zou zijn aangetekend door Patrick VAN WAUWE.

1.8. De beroepsprocedure wordt hernomen, en in het kader van die procedure worden een reeks adviezen uitgebracht.

1.9. Op 30 april 1997 wordt de thans bestreden beslissing genomen. Deze wordt met een op 7 mei 1997 ter post aangetekende brief, gedateerd 5 mei 1997, aan verzoeker betekend.

De vergunning wordt geweigerd omdat de vergunningsaanvraag onverenigbaar is met artikel 5.9.3.1., § 1, van het Vlarem II en met artikel 34, § 5, van het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van :

"artikel 24, § 2 MVD, artikelen 28 en 52 VLAREM, van de algemene (rechts)beginselen van behoorlijk bestuur i.h.b. het 'fair play'-beginsel, het verbod van willekeur, de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en van substantiële vormvereisten en wegens machtsoverschrijding,

doordat, de beroepen die ingesteld werden tegen het deputationbesluit van 24 november 1994 dat aan verzoekende partij vergunning verleende tot 1 september 2011 binnen het kader van de procedure die geleid heeft tot het bestreden besluit niet aan verzoekende partij, zijnde de vergunninghouder, werden betekend,

dat immers met een aangetekende brief van 12 december 1996 in opdracht van de bestuursdirecteur van de Afdeling Milieuvergunningen aan de aanvrager (verzoekende partij) de navolgende stukken werden meegedeeld : (a) kopie van het beroepschrift van Hugo MAES en consoorten van 23 december 1992, waarmee deze bij de minister beroep instelden tegen een ander besluit van de bestendige deputatie, namelijk dat van 12 november 1992 en (b) kopie van de brief van Mr. Patrick VAN WAUWE, van 29 april 1993, die handelt over de bouwvergunningsprocedure en uit de inhoud van de genoemde brief duidelijk blijkt dat men met deze stukken beoogt de beroepen mee te delen,";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie antwoordt dat een materiële vergissing werd begaan bij het verzenden van de aangetekende brief van 12 december 1996 en dat aan verzoeker wel degelijk alle beroepschriften die betrekking hebben op het deputationbesluit van 24 november 1994 werden betekend met aangetekende brieven van respectievelijk 19 en 23 december 1994;

2.1.3. Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de beroepschriften, ingesteld respectievelijk op 15, 21 en 22 december 1994,

tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 24 november 1994 aan verzoeker werden betekend met respectievelijk op 19 en 23 december 1994 ter post aangetekende brieven, dus binnen de termijn voorgeschreven bij artikel 52, 1°, c van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I); dat overigens ook in zijn verzoekschrift verzoeker in zijn feitenrelaas te kennen geeft dat met aangetekende brieven van 19 en 23 december 1994 hij een afschrift van die beroepen heeft ontvangen; dat er tegen voornoemd deputatiebesluit van 24 november 1994 geen andere beroepschriften werden ingediend; dat de beroepschriften waarover verzoeker het heeft geen uitstaans hebben met evengenoemd deputatiebesluit en dat de verwerende partij deze ook niet bij haar oordeel heeft betrokken; dat de materiële vergissing gelegen in de betekening van die beroepschriften van geen invloed is op de rechtsgeldigheid van de betekening van de beroepschriften ingesteld tegen het deputatiebesluit van 24 november 1994; dat, aangezien de beroepschriften gericht tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 24 november 1994 op regelmatige wijze aan verzoeker werden betekend, deze, in tegenstelling tot hetgeen de raadsman van verzoeker ter terechtzitting betoogt, bij het hervatten van de beroepsprocedure na het vernietigingsarrest nr. 63.326 niet opnieuw aan verzoeker hadden moeten worden betekend; dat het middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan de schending van

"artikelen 23, §2 en 25 MVD, artikel 52,5° VLAREM, van de algemene (rechts)beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gezag van gewijsde, minstens de gevolgen van 's Raads arrest CLAESSENS, nr. 57.585 van 18 januari 1996,

doordat, de minister zich pas op 30 april 1997 opnieuw uitspreekt over de beroepen die op 21 december 1994 werden ingesteld door Hugo MAES en consoorten en directeur M. DE GRYZE van het Bestuur Milieuvergunningen Gent,

terwijl, de minister binnen een termijn van vijf maanden te rekenen vanaf de ontvangst van het beroep, zich daarover moet uitspreken en hij deze beslissing binnen de tien kalenderdagen aan de aanvrager moet betekenen, dat bij het verstrijken van de beslissingstermijn een stilzwijgende vergunning ontstaat (artikelen 23, §2 en 25 MVD en 52,5° VLAREM),

dat de minister, afhankelijk van de in het arrest dat aanleiding geeft tot de heroverweging door de Raad van State vastgestelde onwettigheid, beschikt over een nieuwe termijn van vijf maanden om opnieuw uitspraak te doen, of zijn termijn beperkt is tot het restant van de oorspronkelijke termijn om uitspraak te doen; dat de minister enkel over een volledig nieuwe termijn van vijf maanden beschikt, wanneer het tussengekomen arrest hem verplicht het beroep ab initio te hernemen omdat de vastgestelde fout of onwettigheid het verloop van de beroepsprocedure betreft, bijvoorbeeld omdat één of meer verplicht in te winnen adviezen niet werden gevraagd of omdat de aanvrager niet werd gehoord, niettegenstaande hij dat wettig gevraagd had; dat de termijn waarover de minister beschikt in geval de Raad geoordeeld heeft dat zijn (eerste) besluit niet afdoende gemotiveerd is, beperkt is tot het overschot van de eerste termijn, aangezien in dat geval de procedure niet moet overgedaan worden, maar dat de minister enkel op grond van de reeds ingewonnen adviezen de zaak opnieuw moet bekijken, zonder dat een nieuwe hoorzitting moet worden georganiseerd; dat daarover anders oordelen inhoudt dat twee duidelijk en objectief verschillende categorieën van personen (enerzijds de aanvragers die hun vergunning in beroep geweigerd zagen, maar waarbij de Raad van State oordeelde dat er een fout of een onwettigheid begaan is in de behandeling van het beroep en anderzijds de aanvragers die hun vergunning in beroep geweigerd zagen en waar de Raad van State oordeelde dat er zich enkel een fout of onwettigheid bevindt in de eindbeslissing), gelijk worden behandeld, hetgeen strijdig zou zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het gelijkheidsbeginsel en het verbod van discriminatie, dat een dergelijke gelijkschakeling trouwens voor de hoger omschreven tweede categorie niet evenredig is met het gevolg dat zij onnodig een langere termijn in een rechtsonzekere toestand moeten blijven, dat in het onmogelijke geval dat de Kamer van oordeel zou zijn dat de minister in huidig geval, waar een schending van de motiveringsverplichting werd aangehouden, toch over een volledig nieuwe termijn van vijf maanden beschikt, verzoekende partij de Kamer

uitdrukkelijk verzoekt deze belangrijke en principiële rechtsvraag voor te leggen aan de Algemene Vergadering van de Afdeling Administratie,

dat de termijn van de minister om zich opnieuw uit te spreken over het beroep ingaat met de betekening van het schorsingsarrest, aangezien een schorsingsarrest voorlopig dezelfde uitwerking heeft als een annulatiearrest (Gedr.St.Sen., 1990-1991, nr. 13.000/1, 40) en net als een annulatiearrest van rechtswege uitvoerbaar is, dat niet kan worden aangenomen dat de overheid zou mogen wachten totdat over het annulatieberoep uitspraak gedaan is, dan tenzij de overheid in het kader van de annulatieprocedure wezenlijk nieuwe argumenten aanvoert, die van aard zijn dat de Raad het eerder tussengekomen schorsingsarrest moet heroverwegen op het punt van het ernstig bevonden middel, dat anders aan deze groep van aanvragers het de nuttige uitwerking, ja, zelfs de uitvoering van rechtswege, van het tussengekomen schorsingsarrest wordt onthouden,

zodat, de minister door op 30 april 1997 opnieuw te beslissen over de ingestelde beroepen daar waar de Raad van State zijn eerder besluit van 10 mei 1995 met zijn arrest CLAESSENS, nr. 57.585 van 18 januari 1996 geschorst had, beslist heeft buiten de decretale termijn van vijf maanden (schending van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen),

dat, in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen in ieder geval door de minister geschonden werden omdat hij slechts over het restant van de oorspronkelijke beslissingstermijn beschikte, hetzij vijf dagen, aangezien het eerste beroep op 16 december 1994 werd ontvangen, de beslissingstermijn bijgevolg liep tot en met 16 mei 1995 en de minister de eerste keer besliste op 10 mei 1995 wat moet volstaan om het motiveringsgebrek te herstellen";

2.2.2.1. Overwegende dat verzoeker ten onrechte van oordeel is dat de termijn om zich opnieuw over het beroep uit te spreken ingaat met de betekening van het schorsingsarrest; dat een arrest houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging van een weigeringsbeslissing niet de verplichting inhoudt om de geschorste beslissing in te trekken en een nieuwe beslissing te nemen; dat het enkel de overheid ertoe kan aanzetten de zaak te heroverwegen; dat zolang de bestreden beslissing niet is vernietigd, deze blijft bestaan en dat de schorsing ervan enkel verhindert dat die beslissing wordt uitgevoerd; dat niet kan worden voorbijgegaan aan de vast-

stelling dat een schorsingsarrest wordt gewezen na een prima facie beoordeling, dat het gezag van gewijsde ervan niet slaat op de grond van de zaak en dat het de rechter over het bodemgeschil niet bindt;

2.2.2.2. Overwegende dat ingevolge het arrest nr. 63.326 van 28 november 1996, houdende vernietiging van het besluit van de Minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting van 10 mei 1995, waarbij de ingediende beroepen tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 24 november 1994 tot het verlenen aan verzoeker van de gevraagde milieuvergunning gegrond worden verklaard en de vergunning wordt geweigerd, de minister in de positie was teruggebracht waarin hij zijn bevoegdheid, die hij een eerste maal onrechtmatig heeft uitgeoefend, opnieuw kan aanwenden met al de waarborgen die hem in staat moeten stellen die bevoegdheid, ditmaal rechtmatig, uit te oefenen, rekening houdend met onder meer het vernietigingsarrest van de Raad van State; dat, in de tijd gezien, dit impliceert dat door de betekening van het vernietigingsarrest de zaken weer in de toestand worden gebracht waarin ze zich bevonden na het indienen van de beroepen die bij de door het arrest vernietigde beslissing werden gegrond bevonden, maar vóór het onderzoek ervan door de overheid; dat nu de vernietigde beslissing er een is die de beroepen gegrond verklaart en de milieuvergunning weigert, de minister na de betekening van het annulatiearrest, opnieuw over de volle termijn van vijf maanden beschikte om een nieuwe beslissing te nemen; dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt en dat verzoeker niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen binnen de voorgeschreven termijn van vijf maanden na betekening op 28 november 1996 van de bestreden beslissing aan de verwerende partij;

2.2.2.3. Overwegende dat in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, de verwerende partij niet alleen een gebrek in de formele motivering van het vernietigd ministerieel besluit van 10 mei 1995 diende recht te zetten; dat, immers zoals uit de bespreking van het derde middel prima facie zal blijken, de overheid een nieuwe beslissing diende te nemen rekening houdend met de reglementering geldend op het ogenblik van de nieuwe beslissing; dat in acht genomen het gegeven dat sedert 10 mei 1995 het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II), alsook het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (meststoffen-decreet) en zijn uitvoeringsbesluiten reeds in werking waren getreden, de verwerende partij de vergunningsaanvraag aan die bepalingen diende te toetsen; dat het dan ook voor de hand ligt dat het advies van de adviesverlenende organen opnieuw diende te worden ingewonnen; dat dienvolgens er dan ook geen discriminatie lijkt te bestaan, zoals die door verzoeker wordt geadstrueerd; dat, voorts, geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling voorziet in de mogelijkheid om tijdens een schorsingsprocedure de zaak naar de algemene vergadering van de afdeling administratie te verwijzen wegens de schending van het gelijkheidsbeginsel; dat zowel artikel 17, § 6, als artikel 93 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, die in een verwijzing naar de algemene vergadering op vraag van verzoeker wegens de schending van het gelijkheidsbeginsel voorzien, enkel toepasselijk zijn op de behandeling ten gronde; dat op de vraag van verzoeker tot verwijzing van de zaak naar de algemene vergadering van de afdeling administratie niet kan worden ingegaan; dat overigens in zijn arrest nr. 69.471, Daniël TAVEIRNE en Rosane VANCAUWENBERGHE, van 5 november 1997, de algemene vergadering van de afdeling administratie van

de Raad van State heeft gewezen dat na de betekening van het vernietigingsarrest de overheid nog beschikt over de volle termijn om over het beroep uitspraak te doen;

2.2.2.5. Overwegende dat in de schorsingsprocedure ook niet kan worden ingegaan op het mondeling verzoek van verzoeker om desbetreffend aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen;

2.2.2.6. Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending aanvoert van

"artikel 190 van de Grondwet, van de algemene (rechts-)beginselen van administratief recht, i.h.b. het verbod van terugwerkende kracht van de wet en van administratieve beslissingen en het rechtszekerheids- en het gelijkheidsbeginsel, artikel 37 van het Procedurereglement voor de Raad van State en van het gezag van gewijsde, minstens de gevolgen van 's Raads arresten CLAESSENS, nr. 57.585 van 18 januari 1996 (schorsing) en CLAESSENS, nr. 63.326 van 28 november 1996,

doordat, het bestreden besluit, na heroverweging van de ingestelde beroepen, ingevolge vernietiging door de Raad van State van het ministerieel besluit van 10 mei 1995, toepassing maakt van decretale (artikel 34, § 5 Mestdecreet) en reglementaire (artikel 5.9.3.1, § 1 VLAREM II) bepalingen die ten tijde dat de eerste beslissing over het beroep genomen werd, niet bestonden";
(...)

2.3.2. Overwegende dat, zoals reeds gewezen bij de bespreking van het tweede middel, de vergunningverlenende overheid, wanneer zij uitspraak doet over een exploitatievergunning, er toe gehouden lijkt de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik van de uitspraak, ongeacht of die uitspraak plaats heeft ten gevolge van een annulatiearrest; dat het derde middel niet ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel de schending aanvoert van

"artikel 13 van het decreet van de Vlaamse Raad van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuur in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en genomen uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, i.h.b. het beginsel van materiële motivering en de schending van de hoorplicht en het gebrek aan rechtens vereiste feitelijke grondslag,

doordat, eerste onderdeel, het bestreden besluit gemotiveerd wordt op grond van bepalingen die op het ogenblik waarop men zich moet (terug)plaatsen om te beslissen, niet bestonden,

(...),

doordat, tweede onderdeel, de weigeringsmotieven geen steun vinden in de ingestelde beroepen, uit het bestreden besluit niet kan afgeleid worden of en in welke mate de weigeringsmotieven steun vinden in de uitgebrachte adviezen, dat in het bestreden besluit niet wordt uitgelegd waarom, abstractie gemaakt van het probleem dat de aanvraag voordien was ingediend, deze niet in overeenstemming is met artikel 5.9.3.1., § 1 VLAREM II, dat niet wordt uitgelegd waarom de inrichting als een nieuwe inrichting zou moeten worden beschouwd, dat het advies van het bestuur Milieuvergunningen en dat van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie ervan uitgaan dat de aanvraag identiek is met de eerdere aanvraag waarover bij M.B. van 4 mei 1993 uitspraak is gedaan, daar waar dit geenszins het geval is, dat de nota die verzoekende partij in het kader van het beroep (d.d. 10 maart 1995) heeft ingediend geen deel uitmaakt van het beroepsdossier en niet in de beoordeling werd betrokken, dat verzoekende partij er nochtans steeds op gewezen heeft dat de aanvraag strekt tot de hervestiging en de omvorming van de bestaande varkenshouderij naar een gesloten inrichting van grotere omvang; dat in het bestreden besluit ook niet wordt uitgelegd om welke reden dat het de aanvraag niet beschouwd als hebbende betrekking op een bestaand gezinsbedrijf, dat in het nieuwe advies van de Administratie Gezondheidszorg gesteld wordt dat Dendermonde op de kaart van de kwetsbaarheid van het grondwater in een zeer kwetsbaar gebied ligt, daar waar dit, zoals door verzoekende partij aangetoond, niet het geval is voor zijn gronden;

...";

2.4.2.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, het volstaat te verwijzen naar het sub 2.3.2. gestelde;

2.4.2.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de bestreden beslissing is gestoeld op volgende weigeringsmotieven :

"Overwegende dat de aanvraag betrekking heeft op de exploitatie van een nieuwe varkenshouderij; dat het overeenkomstig art. 5.9.3.1. § 1. van titel II van het Vlarem het exploiteren en/of veranderen van een inrichting die ingedeeld is in één of meer van de subrubrieken 9. 3., 9. 4., 9. 5. en 9. 8. uitsluitend toegelaten is indien het een bestaande veeteeltinrichting betreft of het omvormen inhoudt van een bestaande landbouwinrichting tot een inrichting die in één of meer van de subrubrieken 9. 3., 9. 4., 9. 5. en 9. 8. is vermeld; dat de aanvraag dus niet in overeenstemming is met de hogervermelde reglementering;

Overwegende dat volgens artikel 34, §5 van het Mestdecreet er enkel vergunning voor een nieuwe inrichting mag verleend worden indien de exploitatie van de nieuwe inrichting gekoppeld gaat met de verplaatsing van een bestaand gezinsbedrijf; dat deze aanvraag voor een nieuwe inrichting niet gekoppeld is aan de verplaatsing van een gezinsbedrijf, en dus niet verenigbaar is met artikel 34 §5 van het Mestdecreet;

Overwegende dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de bepalingen van Titel II van Vlarem; dat de aanvraag evenmin in overeenstemming is met de bepalingen van het Mestdecreet";

2.4.2.3. Overwegende dat met die motivering de verwerende partij op duidelijke wijze de redenen doet kennen die aan de weigering van de vergunning ten grondslag liggen en die deze kunnen verantwoorden, te weten de onverenigbaarheid van de vergunningsaanvragen van verzoeker met artikel 5.9.3.1., § 1, van het Vlarem II en artikel 34, § 5, van het meststoffendecreet; dat in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, die weigeringsmotieven geen steun dienen te vinden in de ingestelde beroepen noch in de uitgebrachte adviezen; dat verzoeker nergens stelt, laat staan

aantoont, dat evengenoemde bepalingen niet correct zouden zijn toegepast; dat prima facie de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd; dat het vijfde middel niet ernstig is;

2.5. Overwegende dat aan de eerste in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarde niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig januari 1900 achtennegentig, door:

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M. - R. BRACKE.